

Горан Јевтовић: □ Вучићеви НАТО-СОФА спин мајстори

Повод за ову колумну је текст једног од водећих режимских аналитичара – Драгомира Анђелковића, који је објављен у „Вечерњим новостима“ 23. фебруара под насловом „Нова НАТО замка“. Е, сада, неко ће запитати – због чега перјаница режима заслужује било какву пажњу и трошење времена, када нам је преко главе дневно коментарисање Вучића и његових министара?

Недавно смо моја маленкост и господин Анђелковић гостовали на „Радио Београду 2“ у емисији „Речено и прећутано“ (аутор и водитељ – Дијана Ивановић), када су сучељени ставови о актуелном НАТО путовању српског режима и о – хипотетички – војном окретању Србије ка Русији. У завршном делу емисије дијалог се одвијао врло оштро и предлажем да се одслуша снимак, зато што је утисак живе речи непоновљив. Ево линка:

<http://www.radiobeograd.rs/download/Emisije/receno/receno2202.mp3>

То је први разлог да му се посвети пажња, с обзиром да је Анђелковића емисија „надахнула“, да не кажем да се озбиљно изнервирао. Тачније, није успео да наметне ставове до краја, те је текст у „Вечерњим новостима“ имао за циљ да анулира негативне ефекте и да заврши започету „мисао“ и „мисију“.

Пише: Горан Јевтовић и Драгомир Анђелковић
уторак, 08 март 2016 19:50

Други и важнији разлог да простудирам његове ставове у овој колумни, јесте чињеница да су такви као он опаснији и од самог режима, зато што у јавности и даље уживају имиџ патриота и русофила, с једне, а са друге стране, у позицији су да се из дана у дан катапултирају са телевизије на телевизију, да користе простор у штампи и на интернету и тако спинују реалност и лукаво намећу раније уобличене ставове. И лажи.

Ефекти њиховог „рада и залагања“ неретко су већи и значајнији од онога што чини власт, то јест, питање је да ли би без такве „аритељијске“ подршке властодршци успели да чак и неколико месеци задрже титуле и државне привилегије, и да спроводе унапред зацртану политику. Зна се од кога – од западних ментора

Да не бих импровизовао употребићу „скенер“ методу у анализи Анђелковићевог штива, чији садржај, у ствари, најбоље одсликава политику власти и методологију којом се

Пише: Горан Јевтовић и Драгомир Анђелковић
уторак, 08 март 2016 19:50

збуњују милионске масе. Тачније обмањују и доводе у заблуду.

На почетку текста он апострофира сукоб ванпарламентарне опозиције и власти у вези НАТО, поводом актуелних СОФА споразума, и истиче: „Ређале су се оптужбе о томе ко је крив за наше „развијање веза“ са пактом од 2005. до 2016.“

Да застанемо овде и да прецизирамо – везе са НАТО пактом нису почеле да се развијају 2005. године, већ одмах након петог октобра, средином новембра 2000. године, одласком Небојше Човића и Горана Свилановића у Брисел, а затим је наставак уследио већ 2001. године, чувеним полутајним састанком у објекту „Моровић“. Након тога оперативни темељи су ударени 2002. године, када је на основу одлуке ВСО, тадашња Савезна влада покренула процес учлањења у НАТО програм „Партнерство за мир“. Дакле, реч је о процесу који тече према јединственом плану НАТО. Ни једног тренутка, до дана данашњег, тај посао није прекинут.

У наставку Анђелковић критикује „такве игре“ (разговор о НАТО је за њега игра!) и констатује како се управо на такав начин (дискусијом и протестима) „правда НАТО“. Ако је дискусија о тако важном питању игра и замајавање, посебно уколико јавност није информисана, односно полу-информисана, с обзиром да су од ње сакривене кључне чињенице као што је кровни Споразум СОФА из 2014. године, којим смо прихватили буквално све обавезе као и чланице НАТО, онда о чему уопште причати у овој држави?

И онда следи кључни део, најважнија спинована тачка којом Анђелковић прикупља поене читалаца (то исто је учинио и у радио емисији) и истовремено ствара простор и алиби да у наставку поентира главну ствар, видећемо и коју. Ево шта пише врло екстремно у овом делу:

„НАТО је, сликовито речено, мафијаш који контролише наш квартал. У прошлости смо му се супротставили, па нам је бацио бомбу на кућу. После тога смо почели да плаћамо рекет, и то чинимо до сада, надајући се да ће се променити околности па ћемо да се отарасимо насилника.“

Уколико занемаримо редослед који Анђелковић потенцира, а то је – ко се када „супростављао“ а ко када „бацио бомбе“, јер је нејасно на који период мисли (или је

Полемика о Вучићевим „НАТО спин мајсторима“ и „позерском патриотизму“

Пише: Горан Јевтовић и Драгомир Анђелковић
уторак, 08 март 2016 19:50

превидео да је поход НАТО кренуо разбијањем СФРЈ), заборавио је да нагласи да се ми нисмо само супротставили, већ да смо у томе и успели.

Значи, сачували смо српски народ онолико колико је било могуће као и територију СРЈ, зауставили поход Алијансе на Исток барем 10 добрих година, у рату '99-те им нанели озбиљне губитке и углед довели у питање и много тога другог. Значи, нисмо војно капитулирали. Пре тога смо им одбили ултиматум из Рамбујеа.

Е, сада, шта је још испустио у горњем примеру? Нисмо почели да плаћамо „рекет“ '99-те по завршетку рата, већ тек годину и по дана након тога. Од петог октобра па надаље. Значајно и не сме се губити из вида. Без обзира што у емисији изрече став да ништа добро (!) не мисли о режиму Слободана Милошевића.

Следи други део текста који је право мало „благо“ и ко хоће да схвати – схватиће зашто. Анђелковић истиче:

„У складу са тим, нема за нас доброг споразума са НАТО. Само је цена директног

Пише: Горан Јевтовић и Драгомир Анђелковић
уторак, 08 март 2016 19:50

одбијања још превелика. С друге стране, не смемо ни све да прихватимо. Отуда, када већ не може да одбије да игра на НАТО музику, Србија мора да све предузима да не постанемо део његовог ансамбла. А то НАТО хоће.“

Ево питања за Дражу (а ту су и одговори) – која је то цена одбијања споразума (или било какве сарадње) са НАТО? Где то, у којем међународном документу пише? Која то политика међународних односа потврђује? Зашто би став – „не у НАТО“ – изазвао проблеме и посебно да ли би нас због тога напали (онако како је то тумачио у радио емисији и питао – да ли ви Јевтовићу желите рат)? Да ли то значи да би нам увели санкције, да би нас економски изоловали, прекинули стенд-бај аранжман са ММФ-ом, запленили девизне и златне резерве у иностранству...? Ко им је дао право да се заиста понашају као мафијаши у 21. веку?

Која је цена слободе, господине Анђелковићу? Да чујемо.

А затим, констатује како „не смемо ни све да прихватимо“. Да га подсетим – управо смо све важно и битно прихватили и то је СОФА аранжман. Без њега не би било ни ИПАП-а. Преостало је само још да се учланимо званично у НАТО. Јер, шта значи флоскула да играмо на НАТО музику али да избегнемо солуцију да постанемо део њиховог ансамбла? Како је тако нешто могуће? Поготову када они – мафијаши, како их сам крсти, пишу ноте и одређују музиканте. Као и сви мафијаши, уосталом.

Према СОФА правилима према којима смо се, када се укрсте са „Оквирним документом“ из 2006. године (уговор којим смо учлањени у програм ПзМ и ушли у њихову сферу и подручје, како пише у члану 1. и члану 2), обавезали да поступамо идентично као и најстарије чланице Алијансе. То значи, за нас важе правила из оснивачког, такозваног Вашингтонског уговора из 1949. године, затим правила (протоколи) са скупа у Лондону 1951. (Лондонска правила), правила из Париза 1952. (Париска правила) и правила из такозваног Бриселског пакета 1995. године, којим је све напред наведено подешено (наравно, у виду обавезујућег уговора) за чланице програма „Партнерство за мир“.

Те, стога, када буду формирали команде и штабове по Србији – јер то смо им директно омогућили – као и када буду доводили озбиљније јединице, баш онако како се шетају по територијама својих чланица, чиме ћемо их то зауставити? Којом то одлуком Владе, односно Скупштине или још боље, одлуком врховног команданта?

Пише: Горан Јевтовић и Драгомир Анђелковић
уторак, 08 март 2016 19:50

Шта ћемо уколико се задесе њихови састави, рецимо, на некој вежби у Србији као што су већ биле „Платинасти вук 14“ и исти такав „вук 15“, затим „Лоџекс 15“ и друге, а у то време крене сукоб са Руском Федерацијом? Да ли ћемо моћи да их истерамо? Мало сутра.

Као и онда када дођу да „партнерски“ помогну у решавању, рецимо, проблема у Рашкој области, на југу Србије, не дај Боже у Војводини... Сетимо се, за њих су тобоже хуманитарна питања (случај Космета '90-тих), као и стање националних, верских и осталих грађанских права, на првом месту. Идеално за „Гладио“ операције.

Након овога, следи тумачење Анђелковићеве главне „НАТО замке“, којом је у ствари, желео да поентира у јавности и у томе вероватно успео. За сада. Наглашава да не треба упасти у замку јесмо ли за НАТО или нисмо и „да ли нам треба чланство у неком другом савезу“. Све то је написао ради следећег (и то му је основни задатак од стране режима):

Пише: Горан Јевтовић и Драгомир Анђелковић
уторак, 08 март 2016 19:50

„Србија је војно неутрална – тачка! Патриотска јавност акценат треба да стави на заокруживање неутралности. На њено цементирање референдумом и потом уграђивање у Устав (као у случају Аустрије или Молдавије). Затим је важно инсистирати на добијању статуса међународно признате неутралности (као што је она од стране ОУН 1995. потврђена Туркменији).“

Пре него што разложим напред наведне небулозе, да га приупитамо – може ли Србија у истом његовом пасусу (прочитати још једном), бити „војно неутрална“ и истовремено „неутрална“? Одлучите се Анђелковићу – или једно или друго. Не може и једно и друго, зато што оно прво не постоји, а оно друго је познато у међународним оденосима. Не може се овако јефтино спиновати до у бескрај. На крају ће вас народ прочитати.

Како је то Србија „војно неутрална“, па још након тога „тачка“, нема даље, шта ли?

Никако. Осим што је 2007. године, управо од стране НАТО експерата подметнут наведени појам, кога међународно право, једноставно, нити познаје нити признаје. Донета је у децембру те године Резолуција о Космету, у време када је припрема проглашења независности била при крају, у којој у тачки 6. стоји да је под покровитељством НАТО-а прекршено међународно право, а затим се проглашава „војна неутралност“ у односу на све блокове, и налаже, у истој тачки, да се поводом тог питања распише референдум.

То није довело до укидања „НАТО војне канцеларије за везу“, па чак ни до званичног суспендовања програма „Партнерство за мир“. Постали смо „војно неутрални“ у односу на оне који нам одузимају Космет идентично као и према онима који су нам јужну покрајину бранили. У најмању руку тешка историјска срамота!

Нисмо обуставили „реформу“ Војске по НАТО стандардима и процедурама, нисмо прекинули односе, већ у јесен 2008. године потписали „Споразум о безбедности информација“ (тзв. Безбодносни споразум) и наставили даљи НАТО пут. Обновљен је рад „Групе за реформу НАТО-Србија“, школовање припадника ВС у НАТО центрима, поново су заживели њихови поверилачки фондови којима су нам уклањали ратни кадар, с једне, а ратне материјалне резерве са друге стране. И тако даље и томе слично.

Шта је ту „војна неутралност“? Доласком напредњачке дружине то НАТО путоштва је добија на петоструком интезитету (зато су и доведени на власт, најмање је народ од преврнутих националиста очекивао тако нешто) и креће завршни процес северноатлантског сламања Србије. Кулминација – СОФА споразум 2014. године.

И није проблем чак ни достигнути ниво „Партнерства за мир“ – формално у вези тзв. војне неутралности, проблем је дух НАТО-а који је уграђен у наш систем одбране, у Војску Србије.

Још једном, не постоји војна неутралност, нити је икада тако нешто забележено у историји света. Нема је у међународном ратном праву. Е, ту је – тачка. Како каже Анђелковић.

Постоје „неутралне“ државе, што и он лукаво убацује у текст, па чак и наводи неке од њих, али за тако нешто постоји само један услов – не могу се политички, дакле државно, па тако и војно, пред најављени рат или у рату који је кренуо, сврставати на било коју сукобљену страну. Дакле, „неутралност“ се проглашава не у односу на мирнодопску, текућу политику, већ искључиво у односу на оружане сукобе. То нам говоре „Хашке конвенције“ из 1907. године којима је до танчина регулисано шта не смеју да чине државе које су се прогласиле неутралним у рату на копну и на мору.

Зашто Србија избегава овај назив и упорно форсира термин „војна неутралност“?

Зато што је кренула у Европску унију, дакле сврстана је на једну страну која има своју „заједничку спољну, безбедносну и одбрамбену политику“. То је формални разлог број 1. Онај други, важнији, али прикривен, јесте што је под капом НАТО и што одатле не планира да се вади. Тако нешто је неспојиво са неутралношћу – „привременом“ или „сталном“.

Анђелковић затим потенцира питање референдума о неутралности и захтева да се након тога таква категорија угради у Устав земље. Добро, нека нам онда растумачи – шта су чекали његови напредњачки другари пуне четири године од када владају

Пише: Горан Јевтовић и Драгомир Анђелковић
уторак, 08 март 2016 19:50

Србијом, када су имали и разлог за то али и обавезу – Резолуција из 2007. године којом је такво изјашњавање народа не само предвиђено, већ и наложено?

Да се не лажемо, ти западни пиони – српска власт, су преваранти које Србија није видела у својој историји. Лаж им је главно средство владања. Око неутралности обмањују исто онако како скоро четири године варају Русију у вези наоружавања. По принципу – хоћемо-нећемо, смећемо-не смећемо, видећемо-нећемо видети.

Да Анђелковић познаје међународно право како треба, знао би да за „неутралност“ (не за војну неутралност), није потребно никакво „инсистирање“ у ОУН, већ званичан државни папир али након одлуке. Папир који подразумева да је неутрално држање лако проверљиво од стране било кога. То значи истински неутрално.

Не може се бити неутралан и управо приступати „борбеним групама Европске уније“ (зато је и стигао у Београд грчки начелник Генералштаба [\[iii\]](#)), које немају никакве везе са мировним мисијама које је одобрила Скупштина Србије. Таквим ЕУ групама обавезно командују генерали из НАТО чланица. Чак имају правило, да је командант борбене ЕУ операције – формацијски заменик команданта Врховне команде НАТО у Монсу. Тако је било у Босни и Херцеговини '90-тих, као и у БЈР Македонији 2001. године.

За крај свог текста је оставио бисере због којих се и латио пера. Па да прочитамо и анализирамо:

„У духу неутралности, требало би све што је договорено са НАТО да буде универзални стандард војне сарадње са блоковима на простору Европе и да буде додељено Русији ако она то затражи нпр. за хуманитарни центар у Нишу. То би заболело НАТО.“

Значи, Дража би да поставља стандарде које ће признати сви Европљани, на челу са НАТО, те да тим путем некако поравна ствари са Русијом, и да НАТО гурне у „болове“. Правде ради, шта ли. Е, али проблем настаје када он циљано наводи да би се правда задовољила (или нешто друго) тако што би се у раван СОФА споразума са НАТО, ставио Руски хуманитарни центар у Нишу – невојно тело. Дакле, цивилни орган, односно центар који се бави цивилном заштитом.

Па каква је то логика друже Дражо? Где су ту правда, једнакост, равноправност...?

Како му не паде на памет да помене, рецимо, једну ваздушно-десантну бригаду Оружаних снага Руске Федерације која би се стационирала на југу Србије или на Пештеру, на пример? Или, макар да је изговорио, ето, дајмо Русима једну „Војну канцеларију“ (не мора у згради Министарства одбране да се не би покошкали са „партнерима“ из НАТО), толико је напуштених касарни. Ред је да бар у томе буду равноправни са нашим западноевропским пријатељима. Бране нам Космет, ако ништа друго. Док га ови први отимају, зар не?

Зашто Анђелковић није написао тако нешто? Зато што је уследио главни циљ текста, а ево и како:

„(...) тотално нереалне приче о уласку у руски војни савез или на други начин успостављању класичног војног савезништва са Русијом, само му користе. Јер руше концепт неутралности, а ако се он сруши, на основу односа снага у нашем региону, нећемо доспети у ОДКБ већ у НАТО.“

Обратимо пажњу и сагледајмо шта нам је друг Дража поручио овом историјском мишљу.

Прво, за њега је војно савезништво са Русијом немогућа мисија. Када сам га у емисији питао зашто, набацао је раније фразе и флоскуле како смо копнено и морски од њих раздвојени, како смо далеко и како не постоје шансе да се у томе успе, тим пре што „званична“ Руска стратегија не третира савезништва мимо простора бившег СССР.

Тешко је обмануо. У Руској стратегији тако нешто не постоји, већ је Анђелковић читао раније писана штива неког московског научног института и на основу тога донео свој геополитички став. Но, он то тврдоглаво гура, јер је баш та ставка она, коју форсира отргнута српска власт.

Пише: Горан Јевтовић и Драгомир Анђелковић
уторак, 08 март 2016 19:50

Без обзира што, рецимо, Рогозин долази два пута у Србију за четири године и током последње посете јасно да јасније не може бити, изговара – да нас види као „савезнике на Балкану“.

Копнено и морско ограничење је бесмислено, зато што у миру постоје јасне међународне конвенције о ваздушном и, рецимо, међународном речном саобраћају (Дунав), по којима не постоји никаква сила која може спречити наоружавање једне или друге стране, као и друге војне активности регулисане међународним прописима. Јер, по тој логици Сирија никада не би била спашена. О савезништву САД и Израела, који је неколико десетина хиљада километара даље од америчког континента него што је то Србија од Русије, не вреди ни зборити.

Друго, односно, други „бисер“, та прича о савезништву са Русијом поготову ако се запати у народу, може да угрози концепт „неутралности“. Овде се заиграо – ваљда концепт „војне (непостојеће) неутралности“ коју (као бајаги) сада имамо што и сам тврди. Јер да би се дошло до стварне и једино могуће „неутралности“, потребно је управо оно што је навео – референдум, одустајање од ЕУ пута, од Партнерства за мир и доста тога још.

Дајке, хај'мо да застрашујемо, ваљда, неписмене Србе, да ће ако баш то будемо форсирани – савезништво са Русијом – изазвати контраефекат (који само он и његови ментори из Владе виде), наљутићемо НАТО, те уместо да се ратосиљамо тог „мафијаша“, како их циљано квалификује маркетинга и спиновања ради, добићемо то да ће нам прича од ОДКБ пропасти (откуда сад они, када је реч само о Русији, и када чланство у војном савезу и војно савезништво на билатералном плану, немају везе једно са другим?), а челични загрљај са НАТО постати неминован. Логика до сада невиђена на овим просторима.

То што нам је НАТО отцепио Космет, што је тамо направио и организовао праву, правцату војску коју само формално назива „Безбедносне снаге Косова“, што им школује кадар, донира неповратне десетине милиона долара, што их обучава према својим стандардима баш као и Војску Србије, изводи са њима вежбе, маневре, што их увлачи у Партнерство за мир (чека се само потписивање „Споразума о нормализацији односа“ – као признање независности „Косова“ од стране Србије!) које ће бити ускоро завршено, то наш друг Дража не види, односно не жели да види.

Он заговара „тактику“ – ћути, трпи, чекај, не иди даље, играј по тактовима њихове

Пише: Горан Јевтовић и Драгомир Анђелковић
уторак, 08 март 2016 19:50

музике, буди љигав, буди кукавица, буди јадан, бедан, пружај све што ти траже.... буди „војно неутралан“. Све оно што Срби кроз своју историју никада нису били! Дакле, нуди нам историјску срамоту и бешчасће.

Он је себе, што би Гашић каз’о – „телепромтовао“ једно 30 година уназад и покушава да имитира политику друга Тита. Али, то није била неутрална, већ несврстана политика, која је званично осуђивала све злочине у свету и та држава је била спремна да се бори не само за своју част и слободу, већ и за мир у свету. И то је била велика и јака држава са снажном војном силом.

Шта ради ова „војно неутрална“ Србија?

Она не сме, рецимо, да осуди паљење и убијање живих људи – Руса у Одеси, од стране неопеваних украјинских нациста. За власт колонијалне прџије под називом Србија, то је и даље неистражени случај.

Ова Србија би хтела да задржи стратешко партнерство са Русијом – па да можемо да гурамо тамо и јабуке и крушке и говеда и жито, и Бог би га знао шта све – тада су они савезници. Али, када треба развијати војне односе, тачније савезништво на том пољу, онда је довољно да то буде обична „међуармијска сарадња“, какву, рецимо, имамо са Мексиком или Венецуелом.

То што нам НАТО черечи Србију, за Анђелковића није у коначном још увек највећи проблем, те не треба бежати од њих. А то што Русија не само да може да одбрани Србију од било каквих удара, притисака, уцена, ултиматума, већ и да нам помогне и у СБ УН и на терену – да вратимо Космет у своје окриље, е то, је опасно и немојмо се „играти“, како то он лепо сриче.

И на самом крају његовог писанија, буквално, долази оно главно, то јест, открива карте коме се обраћа:

„То не виде острашћене патриоте, а злоупотребљавају прикривени НАТО лобисти,

Пише: Горан Јевтовић и Драгомир Анђелковић
уторак, 08 март 2016 19:50

којима је задатак да делују са лажно националне позиције.“

Ово – острашћене патриоте – директно је намењено мојој маленкости (али и свима осталима), јер је тако нешто приближно изговорио у оној радио емисији и на том фону се кретао наш „дијалог“. Гостовање које га је озбиљно изиритирало и због кога је, вероватно у току ноћи, позвао главно уредништво „Новости“ и најавио „обрачун“ који једино може да му успе на такав начин – сам у борби за „истину“, без ометања са стране од било кога.

Онако како се појављује и у бројним ТВ студијима и соли памет као прекаљени војсковођа, који је завршио све војне школе и прошао највише командантске дужности. Као и његов другар по „војно неутралном“ уверењу – Владимир Ђукановић, дипломирани напредњачки „генерал“ на „Високим студијама одбране и безбедности“ Школе националне одбране. Оне коју није похађао чак ни један Војвода Живојин Мишић!

Ко ми не верује, ево, заклећу се – тако ми Мирослава Лазанског и његове „политике“ којом нам је популарисао „вештину балансирања“. [\[iv\]](#)

Боже помагај, иако још увек нисмо, овако војно неутрални, дотакли дно.

[\[i\] http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/politika/aktuelno.289.html:592276-%D0%9D%D0%BE%D0%B2%D0%B0-%D0%9D%D0%90%D0%A2%D0%9E-%D0%B7%D0%B0%D0%BC%D0%BA%D0%B0](http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/politika/aktuelno.289.html:592276-%D0%9D%D0%BE%D0%B2%D0%B0-%D0%9D%D0%90%D0%A2%D0%9E-%D0%B7%D0%B0%D0%BC%D0%BA%D0%B0)

[\[ii\] http://www.radiobeograd.rs/index.php?option=com_content&task=view&id=44806&Itemid=381](http://www.radiobeograd.rs/index.php?option=com_content&task=view&id=44806&Itemid=381)

[\[iii\] http://www.mod.gov.rs/sadrzaj.php?id_sadrzaja=9335](http://www.mod.gov.rs/sadrzaj.php?id_sadrzaja=9335)

[\[iv\] http://www.politika.rs/scc/clanak/349584/Pogledi/Vestina-balansiranja](http://www.politika.rs/scc/clanak/349584/Pogledi/Vestina-balansiranja)

(Фонд Стратешке Културе)

Драгомир Анђелковић: Позерски патриотизам титоистичког пуковника

Како Горан Јевтовић, и њему слични, манипулишу нашем НАТО и косовском трагедијом ради личне промоције или да би, за рачун Атлантског пакта, са лажно патриотске позиције онемогућили заокруживање неутралности Србије.

У француским, пре свега политичким круговима војног порекла, крајем 19. века до хистерије је доведено испољавање тзв. „алзашког синдрома“. Због корупције, лоповлука, озбиљних грешака, пензионисани виши официри који су обављали извесне функције током рата 1870-71. у коме су Немци (пре свега Пруси) поразили Французе, неретко су националну трагедију интензивно злоупотребљавали како би покушали да изграде политичке каријере или бар стекну позицију патриотских гласноговорника. И није се ту радило о томе да су примарно били забринуте због немачке отмице Алзаса и Лорене, јер да јесу, то би исказали већ по окончању рата, а не би ћутали док год су били на функцијама. Њих је национални бол позерски скрхао накнадно, када су дошли у ситуацију да траже ново курентно место на друштвено-политичкој сцени.

КАБИНЕТСКИ ХЕРОЈИ

Заточеници „алзашког синдрома“ себе су представљали као хероји макар у рату били задужени за цензуру или шпијунирање и денунцирање властима сумњивих сабораца. Због тога су названи профитерима на капитулацији. Таквих, у контексту косовске трагедије, има и код нас. Међу њима је перјаница некакав пуковник Горан Јевтовић, који

Пише: Горан Јевтовић и Драгомир Анђелковић
уторак, 08 март 2016 19:50

је у титоистичком систему и после делимичног урушавања комунизма у Србији, био војни безбедњак (срамно војно занимање у сваком тоталитарном поретку, чије жртве су обично бивали они који су исказивали сумњу у режим), да би после препуштања контроле над Косовом и Метохијом НАТО-у и потом, успостављања постмодерне окупације Србије од стране Запада – седео у кабинетима генералштаба, уживао у привилегијама и мрсио војну политику

Када су га после готово пет година одатле отерали, како упућени тврде због баласта разних афера, почео је да се присећа „косовског завета“, а да свој лични дебакл представља последицом његовог, наводно, тињајућег слободарског духа. Додуше, за њега само он зна, јер о окупацији Србије, разарању њених институција, НАТО злочинцима, узроцима нашег пораза у рату са њима и сличном, док је био на положају није ни зуцнуо. Стари југокомунистички официрски синдром: док је задњица у фотељи ради се све што каријери користи, а када се ствари промене, углавном због онога због чега би се у озбиљним земљама и одговарало, онда се постаје дисидент, како би се на основу неодговорних и демагошких прича поново негде извлачила корист!

ЛАЖИ И МАНИПУЛАЦИЈЕ

Пише: Горан Јевтовић и Драгомир Анђелковић
уторак, 08 март 2016 19:50

Наравно, ради тога је потребно засенити истину. Отуда Јевтовић покушава да нас замајава празним, формалистичким причама. Фарисејски, лицемерно и веома лукаво, настоји да прикрије суштину, док нам, као да је у кумровачкој школи, рецитије разне фразе из некаквих уџбеника општенародне одбране и друштвене самозаштите. Само што сада уместо марксистичког зачина користи квази-национални и антиглобалистички. А у свему томе најважније му је да на разне начине оправда себе. Као, ништа се страшно није десило, ни на пољу окупације земље, ни на терену кретања ка НАТО, док је он био у структурама власти – а Свилановић 2001. у свом експозеу, што је једини наш званични документ где се говори о НАТО опредељењу, баш тада истакао евроатлантске (а не само европске) интеграције као циљ – већ је за све крива садашња власт која се није сетила да му понуди неко саветничко или слично место. Да јесте, Горан Јевтовић би нас вероватно горљиво убеђивао да смо сада потписали „солидан“ (патриотски) споразум са НАТО, а да је овај режим одговоран!

Но, добрих споразума са том организацијом нема, а сви који су владали и владају Србијом у наше доба, и пре и после 5. октобра, макар у одређеним периодима и те како су настојали да се додворавају НАТО-у. Али, да поновим оно што сам већ више пута рекао о том савезу. Разумем такво понашање, иако не одобравам његов интензитет. Ради се о бруталном мафијашу који је главни у зони у којој се налазимо. Пробали смо да му се супротставимо и нисмо успели. Бацио нам је бомбу на кућу, и то више пута. Сатро је Републику Српску Крајину и трећину Републике Српске. Велики део нашег народа западно од Дрине прогнан је током геноцидне хрватско-НАТО акције Олуја са вековних огњишта. Затим је НАТО окупирао и нашу јужну покрајину – Косово и Метохију. Сада му плаћамо рекет.

Полемика о Вучићевим „НАТО спин мајсторима“ и „позерском патриотизму“

Пише: Горан Јевтовић и Драгомир Анђелковић
уторак, 08 март 2016 19:50

